

Selected parts of Lekutei Torah

Session 1 – Preserving Inspiration

לקוטי תורה ויקרא דף ב' עמוד ב'

אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם קָרְבָן לַה' מִן הַבְּהֵמָה מִן הַבֶּקָר וּמִן הַצֹּאן תִּקְרִיבוּ אֶת קָרְבַּנְכֶם (ויקרא א ב)

“When a man from [among] you brings a sacrifice to the Lord; from animals, from cattle or from the flock you shall bring your sacrifice.” (Leviticus 1, 2)

The Chasidic understanding of this verse is that it is discussing two sacrifices: The sacrifice which “a man” brings from you, and the sacrifice you bring from the animal.

The word קָרְבָן [sacrifice] means to bring close. G-d brings us close to Him.

Our job is to bring our personal “animal” close to G-d.

Two types of Inspiration

וַיִּזְכֹּן זֶה בְּעִבּוּדַת ה', דְּהֵנָּה אָנוּ רוֹאִים שֵׁישׁ ב' מַדְרָגוֹת בְּעִבּוּדָה :

הא': בְּחִינַת אֲתֵעְרוּתָא־דְּלִתְתָא בִּיגִיעַת נַפְשׁ וִיגִיעַת בְּשָׂר, בְּהַעֲמַקַּת הַדַּעַת בְּהִתְבּוֹנְנוּת, וְ"לֵב נִשְׁבֵּר" (תהלים נא, יט) – שְׁעַל יְדֵי זֶה יָבֵא בְּנַפְשׁוֹ גִילּוּי אֹר קִרְבַּת אֱלֹקִים, וְהֵינּוּ: 'בְּאֲתֵעְרוּתָא־דְּלִתְתָא – אֲתֵעְרוּתָא־דְּלֵעִילָא'.

וּמַדְרָגָה הַב': הֵינּוּ שְׁלִפְעָמִים יוֹכֵל לִהְיוֹת הַתַּפְעֵלוֹת בְּנַפְשׁ שְׁלֵא עַל יְדֵי הַכֶּנֶה וִיגִיעָה כָּלֵל. וְכִמוּ שְׁאָנוּ רוֹאִים, שֵׁישׁ הַרְבֵּה אֲנָשִׁים שְׁמַתְעוֹרְרִים פְּתָאוּם, וַיִּתְלַהֵב לָבָם וּמוֹחָם בְּתַפְלָה מְשֻׁךְ זְמַן מָה, בְּלִי נוֹדַע לָהֶם הַסִּפָּה מֵאִין בָּא אֲלֵיהֶם הַתְעוֹרְרוֹת זֹאת, וּבְמַעַט זְמַן יִכְלָה כַּח הַתְעוֹרְרוֹת זֹאת. וְהֵינּוּ, שְׁהִיא בְּאֵמַת הָעֶרָה מִלְמַעְלָה, רַק אֲתֵעְרוּתָא־דְּלֵעִילָא לְעוֹרֵר אֲתֵעְרוּתָא־דְּלִתְתָא .

The advantage of manmade inspiration

וְהַנִּפְקוּתָא בֵּין מַה שְׁבְּאֲתֵעְרוּתָא־דְּלִתְתָא – אֲתֵעְרוּתָא־דְּלֵעִילָא, וּבֵין הָאֲתֵעְרוּתָא־דְּלִתְתָא הַנִּמְשָׁךְ רַק מִצַּד אֲתֵעְרוּתָא־דְּלֵעִילָא :

שְׂפָאָשׁוּר יֵשׁ אֶתְעֲרוּתָא־דְּלִתְתָא מִמֶּשׁ עַל יְדֵי יְגִיעַת נַפְשׁ, אֲזִי הוּא דְּבַר שְׂיָכוֹל לְהִתְקַיֵּים לְעַד. שְׂהֲרִי עַל יְדֵי אֶתְעֲרוּתָא־דְּלִתְתָא נִתְעוֹרַר אֶתְעֲרוּתָא־דְּלַעִילָא, וְהִיא הַמְאִירָה וּמִתְגַּלָּה בְּנַפְשׁ בְּבַחֲיִנָּה פְּנִימִית, כִּיּוֹן שְׂהַכִּין לְבוֹ לְזֶה תַּחֲלָה, וְלָכֵן עַל יְדֵי זֶה יִתֵּן כֹּחַ וְעוֹז בְּנַפְשׁוֹ לְהִיּוֹת עוֹד אֶתְעֲרוּתָא־דְּלִתְתָא.

מֵה שְׂאִין כֵּן כְּשֵׂאִין יְגִיעַת נַפְשׁ וְיְגִיעַת בְּשׂוֹר מִלְּמִטָּה, רַק מֵה שְׂנִתְעוֹרַר נַפְשׁוֹ עַל יְדֵי הַהֲעָרָה מִלְּמַעְלָה, וְלֹא הַכִּין לְבוֹ לְעוֹרַר אַחַר כֶּף נַפְשׁוֹ, הִנֵּה יוֹכֵל לְהִיּוֹת חוֹלֵף וְעוֹבֵר הַהֲתַפְעֲלוּת, וְאִין לָהּ קִיּוּם. כִּי בְּהַסְתַּלַּק הָאָרָה עֲלִיוְנָה זֹה, שְׂאִינָה מְאִירָה רַק בְּעַת רְצוֹן, אֲזִי הִיא כְּלֹא הִיא הַהֲתַפְעֲלוּת, מֵאַחַר שֶׁלֹּא הִיְתָה רַק בְּסִיבַת הַעָרָה וְהָאָרָה עֲלִיוְנָה, לָכֵן בְּהַסְתַּלַּק הָאוֹר בְּטִילָה הָאֲהַבָּה שְׂנִסְתַּעַף מִמֶּנָּה.

וְזֶהוּ עֲנִין "אִישׁ מְזַרִיעַ תַּחֲלָה - יוֹלְדֵת נִקְבָּה", וְ"נָשִׁים דְּעֵתֵן קִלוֹת", וְתוֹכֵל לְהַתְּפֹתוֹת אַחַר הַתְּפִלָּה לְתַאוּוֹת הָעוֹלָם; אֲבָל אִם "אִשָּׁה מְזַרְעַת תַּחֲלָה", לְהִיּוֹת בְּאֶתְעֲרוּתָא־דְּלִתְתָא - אֶתְעֲרוּתָא־דְּלַעִילָא, אֲזִי "יוֹלְדֵת זָכָר" - שֶׁהוּא דְּעַת חֲזַק בְּעַבּוּדָה כּו'.

וְזֶהוּ הַסְּבָה לְמָה שְׂקוֹבְלִים אֶת עַצְמָם בְּעַלֵי הַעַבּוּדָה, עַל הִיּוֹת בְּהֵם רוּחַ טְהוֹרָה וְהַתְּעוֹרְרוֹת לְעַבּוּדַת ה' עַל כַּמָּה שְׂבֻעוֹת, וְאַחַר כֶּף פּוֹסְקַת לְגַמְרֵי כּו'. וְהַסְּבָה לְזֶה הוּא, לְפִי שֶׁהַתְּעוֹרְרוֹת זֹה הִיְתָה מִלְּמַעְלָה לְבַד, לָכֵן אַחַר הַפְּסֵק וְהַסְתַּלְקוֹת אוֹר הָאֶתְעֲרוּתָא־דְּלַעִילָא נִשְׂאָר עַל עַמְדוֹ וְטַבְעוֹ.

A sacrifice from you

ב. וְזֶהוּ "אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם":

כִּי הִנֵּה בַּחֲיִנַת "אָדָם" הוּא כְּמוֹ שְׂכֶתוֹב: "וְעַל דְּמוֹת הַכֶּסֶף דְּמוֹת כְּמִרְאָה אָדָם". כִּי בְּאֶמֶת, "לֹא מִכָּל אֱלִין מִדּוֹת אִיהוּ כָּלָל", אֲלֹא שְׂמִתְלַבֵּשׁ בְּעֶשֶׂר סְפִירוֹת, וְנִקְרָאוּ "רַמ"ח אַבְרָיִם דְּמִלְכָּא" - כְּדִי לְהֵאִיר עַל יְדֵי זֶה לְנִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל וְכָל הָעוֹלָמוֹת, וְאֲזִי נִקְרָא "כְּמִרְאָה אָדָם"; וְזֶהוּ עֲנִין "שִׁיעוֹר קוּמָה".

וְעַל זֶה נֶאֱמַר "אָדָם כִּי יִקְרִיב", הֵינּוּ הַמְּשַׁכֵּת אֶתְעֲרוּתָא־דְּלַעִילָא מִבַּחֲיִנַת 'אָדָם הָעֲלִיּוֹן' לְהַקְרִיב לֵב הָאָדָם שְׂלִמְטָה לֵה'. וְכִמוֹ שְׂכֶתוֹב (מִשְׁלִי כז, ט): "כַּמִּים הַפְּנִים לַפְּנִים כֵּן לֵב הָאָדָם לְאָדָם".

וְזֶהוּ "כִּי יִקְרִיב מִכֶּם" - "מִכֶּם" מִמֶּשׁ, שְׂיִקְרִיב אֶת נַפְשׁ הָאָדָם שְׂלִמְטָה לֵה'.

וְלָכֵן אֶמַר תִּיבַת "מִכֶּם" אַחַר אוֹמְרוֹ "כִּי יִקְרִיב" וְלֹא אֶמַר "אָדָם מִכֶּם כִּי יִקְרִיב", שְׂאִם כּוֹ, הִיא הַפִּירוּשׁ רַק כְּפִשְׁטוֹ לְבַד - שְׂאָדָם הַגִּשְׁמִי שְׂלִמְטָה יִקְרִיב, אֲבָל בְּאוֹמְרוֹ "כִּי יִקְרִיב מִכֶּם" בָּא לְרַמֵּז אֶל עֲנִין הַנ"ל.

וְלָכֵן נֶאֱמַר "כִּי יִקְרִיב" - לְשׁוֹן יְחִיד, דְּקָאֵי עַל 'אָדָם הָעֲלִיּוֹן' - שֶׁהוּא אֶחָד. וְעַל דְּרָף מֵה שְׂכֶתוֹב בְּרַבּוֹת (בְּרַאשִׁית, פְּרָשָׁה כ"א) עַל פְּסוּק (ג, כב) "הֵן הָאָדָם הִיא כְּאֶחָד מִמֶּנּוּ" - "כִּיחִידוֹ שֶׁל עוֹלָם", דְּהֵינּוּ כְּמוֹ בַּחֲיִנַת אָדָם־הָעֲלִיּוֹן.

How to preserve the inspiration which you didn't work for

ואחר כך נאמר (פרשתנו א, ב): "מן הבהמה כו', תקריבו את קרבנכם", זהו בחינת הקרבן שהאדם שלמטה יקריב, ולכן נאמר "תקריבו" - לשון רבים, לפי דקאי על בני ישראל.

וזהו עצה טובה ממנו יתברך: שמיד בעת רצון זה, אשר נמשך מלמעלה התעוררות להעיר את נפש האדם, תיכף ומיד תתחילו אתם גם כן לעורר אתערוהתאדלתתא גם כן, דהיינו לאכפאי ולא הפכא את מדות נפש הבהמית, והוא ענין "תקריבו את קרבנכם", שהוא "מן הבהמה, מן הבקר כו'" כדלקמן.

וזהו כמו שכתוב (שיר השירים א, ד): "משכני - אחריך נרוצה". פירוש: כאשר תמשכני באתערוהתאדלעילא - אזי מיד "אחריך נרוצה", אבל אם לא יתאמץ לעבוד עבודתו לברר נפש הבהמית, אזי אף שנמשך אתערוהתאדלעילא לעורר הנפש האלקית - לא יהיה לזה קיום והתמדה.

אבל כאשר מיד שאדם העליון "יקריב מכם קרבן", דהיינו כשיהיה אתערוהתאדלעילא לעורר אתערוהתאדלתתא - אזי תיכף ומיד תתחילו גם אתם להקריב את קרבנכם "מן הבהמה כו'", אזי יהיה דבר המתקיים.

The inspiration which comes from G-d only affects the G-dly Soul

והנה, קרבן זה שתקריבו אתם - הוא "מן הבהמה כו'", מה שאין כן "אדם כי יקריב", הנה הקרבן הוא "מכם". והיינו כמו שנתבאר לעיל, שבכל אחד יש בחינת נפש האלקית ונפש הבהמית.

והנה, בענין "אדם כי יקריב", שהוא האתערוהתאדלעילא הנמשך מלמעלה לעורר ולהקריב נפש האדם שלמטה, הנה הערה זו מגיע לנפש האלקית לבד, שהוא "חלק אלוה ממעל" (איוב לא, ב); ונקרא (משלי כ, כז): "נר הויה נשמת אדם", שהיא בחינת אדם (בראשית א, כו): "נעשה אדם בצלמנו כדמותנו"; ויש בה אהבה טבעית מצד שרשה ומקור חוצבה, רק שהיא מוסתרת, וצריך להוציאה מן ההעלם אל הגילוי - על כן, על ידי הגילוי והאתערוהתאדלעילא תצא אהבה זו מההעלם אל הגילוי, להיות בטל לה' כנר בפני האבוקה.

אבל הנפש הבהמית, שכבר ירדה וכלולה מטוב ורע, רובה ככולה רע כו' לא שייך בה לומר כן. ולכן אף אם נמשך אתערוהתאדלעילא אין זה שייכות לנפש הבהמית והגוף, כי הגם ש"רוח" [האדם העולה היא למעלה" (קהלת ג, כא), עם כל זה, היא בהמה ויורדת למטה. אלא שזהו עבודת האדם דוקא לברר נפשו הבהמית; ונקרא "עובד אלקים" (מלאכי ג, יח) - כמו 'עורות עבודין' - שמעבד אותן ומתקן.

וכמאמר רז"ל במלאך הממונה על ההריון, ששואל: "טפה זו מה תהא עליה כו'?" ואילו "צדיק או רשע לא קאמר".

Our job is to work on our Animal Soul

וְזֶהוּ "כִּי יִקְרִיב מִכֶּם": כְּלוּמָר, לְשׁוֹן "מִכֶּם" הֵינּוּ הַנְּפֹשׁ־הַאֵלֶקֶת לְבַד, אֲבָל "קָרְבַּנְכֶם" הוּא "מִן הַבְּהֵמָה כּוּ", הֵינּוּ לְבָרֵר הַנְּפֹשׁ־הַבְּהֵמִית, לְהִיּוֹת בְּבַחֲבִינַת אֲתַכְפִּיא וְאֲתַהַפְּכָא, עַל יְדֵי הַהֲתַבּוֹנָנוֹת בְּגִדּוּלַת ה' כְּפִי אֲשֶׁר שְׁכָלוּ יוֹכַל שְׂאֵת, לְהוֹלִיד מְזָה אֲהָבָה עֲזָה גַם בְּנְפֹשׁ־הַבְּהֵמִית .

וּמִתְחִלָּה צָרִיךְ לְהִיּוֹת אֲתַכְפִּיא בְּשִׁלְשָׁה לְבוּשֵׁי הַנְּפֹשׁ: מַחֲשָׁבָה, דְּבֹר וּמַעֲשֵׂה ב' סוּר מֵרַע וְעֵשֶׂה טוֹב" (תהלים לד, טו); וְאַחֵר כֶּךָ יְבֹא לְבַחֲבִינַת אֲתַהַפְּכָא .

גַּם פִּירוּשׁ "מִן הַבְּהֵמָה", הֵינּוּ כְּמַבּוֹאֵר לְעִיל, שְׁכָדִי לְהַכְנִיעַ וּלְבָרֵר נְפֹשׁ־הַבְּהֵמִית, הוּא דוֹקָא עַל יְדֵי שְׂרָשָׁה וּמְקוּרָה מְבַחֲבִינַת "פְּנֵי שׁוֹר" שְׁבַמְרַכְבָּה. וְזֶהוּ שְׂמִזְכִּירִים ב' שְׂתִים שְׁלִפְנֵיהַ" דְּקָרִיאַת־שְׁמַע אִיךְ שְׁהַמְלֶאכִים וְחִיּוֹת הַקּוֹדֶשׁ "מְקַדִּישִׁים וּמְמַלִּיכִים כּוּ" - שְׂמֵזָה דוֹקָא תַתְּפַעַל הַנְּפֹשׁ־הַבְּהֵמִית. וְזֶהוּ "מִן הַבְּהֵמָה [.] תְּקָרִיבוּ", הֵינּוּ בְּחִינַת "פְּנֵי שׁוֹר" שְׁבַמְרַכְבָּה.

Two types of Animal Souls

וּפִירוּשׁ "מִן הַבֶּקָר וּמִן הַצֹּאן" (פְּרָשְׁתֵינוּ א, ב), הֵינּוּ שְׁנֵי מַדְרָגוֹת חִלּוּקוֹת - שֵׁישׁ ב' נְפֹשׁוֹת הַבְּהֵמִיּוֹת : יֵשׁ מִי שֶׁהוּא מְבַחֲבִינַת 'בֶּקָר' - "כִּי שׁוֹר נִגַח הוּא", בְּחִינַת 'גְּבוּרוֹת קִשּׁוֹת'. וְהֵינּוּ מִי שֶׁהוּא כְּעֶסֶן בְּטַבְּעוֹ, שְׂמֵדָה רָעָה זֶה הוּא בּוֹ בְּתַגְבוּרַת יוֹתֵר, וְיִכּוּנָה בְּשֵׁם 'בֶּקָר' עַל שֵׁם הַרְתַּחֲנוּת כּוּ .

וְיֵשׁ מִי שֶׁאֵינוֹ רִתְחָן בְּטַבְּעוֹ, וְחֵלֶק הָרַע שָׁבוּ הוּא הֵיּוֹתוֹ בְּעַל תְּאַוָּה; וְהוּא שְׂנַפְּשׁוֹ הַבְּהֵמִית הוּא מְבַחֲבִינַת 'צֹאן', שְׂאִינָן נִגְחָנִים, אֲדַרְבָּה, קוֹלָם בְּרַחֲמָנוּת, אֲלֵא שְׁהֵם בְּעִלֵי תְאַוֹת כּוּ .

הִנֵּה כָּל אֵלֶּה צָרִיךְ לְאַכְפִּיא, וְזֶהוּ שְׂכַתּוּב: "מִן הַבֶּקָר וּמִן הַצֹּאן תְּקָרִיבוּ אֶת קָרְבַּנְכֶם", כָּל אֶחָד לְפִי מֵה דִידַע בְּנְפֹשׁוֹ - מֵהוּוֹתוֹ וְטַבְּעוֹ, כֶּךָ יִרְאֶה לְאַכְפִּיא מְדָה זֶה, וְאַז יְהִיֶה דְבַר הַמִּתְקַיֵּים כּוּ .

The Bottom Line

Sometimes G-d makes us get inspired without working for it. But the inspiration leaves as quick as it came; it won't last too long, because it's not us.

How do we keep the inspiration?

When we use the opportunity to change ourselves, to transform our personal "animal," then the inspiration becomes a part of us; then the inspiration is here to stay.

Lekutei Torah is copyright by Kehot Publication Society and is published here with permission.

Special thanks to chassidutbehirah.com